

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

Škandalózná princezná

1

JEJ OTEC JE ANGLICKÝ PANOVNÍK. ONA REBELKA

AKAR

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

❧ KRÁLOVSKÁ AFÉRA ❧

Škandalózná princezná

❶

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Jodi Ellen Malpas
THE CONTROVERSIAL PRINCESS

Copyright © 2018 by Jodi Ellen Malpas
Translation © 2022 by Andrea Vargovčíková
Cover design: Planeta Arte & Diseño
Cover illustration © Cover Kitchen
Author photograph © Megan Laurie LSL
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8256-8

---

1. KAPITOLA

Dívala som sa do zrkadla. Moja osobná štylistka Jenny mi práve česala vlasy do drdola na šiji. Starala sa o to, aby som za každých okolností vyzerala ako nádherná princezná. Podala som sa na mamu: tmavé vlasy, tmavé oči, olivová pleť. No po španielskej princeznej, ktorá je teraz kráľovnou manželkou, som zdedila naozaj iba výzor. Na sklamanie a frustráciu anglického kráľa Alfreda, jej manžela a môjho otca, ma jej milujúca, svedomitá, poddajná povaha obišla.

Otec si potrpel na tradície, hodnoty a pravidlá. Staromódne a, pravdupovediac, nezmyselné pravidlá. Kráľov a kráľovien sa moderný vek očividne netýka.

Rovnako ako moja povaha aj čierne saténové úzke šaty – vypasované, s hlbokým výstrihom na chrbte – boli na nadchádzajúcu udalosť nanajvýš nevhodné. A to nehovorím o lodičkách s vysokánskym podpätkom, v ktorých sa takmer nedá chodiť. Pery som si narúžovala trúfalou červenou. Kráľ isto veľavravne zdvihne husté obočie, len čo ma zbadá, no ako zvyčajne, je mi to fuk.

Zavrela som oči a na okamih, kým mi Jenny nalakuje vlasy, som sa nedívala na svoje škandalózne ja. „Usmejte sa trochu,“ poznamenala Jenny a zakrútila mi uvoľnené pramene lemujúce tvár. „Máte predsa narodeniny.“

Otvorila som oči a dívala sa presne tam, kam predtým, do prázdnych tmavých očí v zrkadle. V ten deň som mala tridsať rokov. Mala som byť už vydatá za nejakého aristokrata s modrou krvou, za nie-

koho ako Haydon Sampson. Syna Davida Sampsona, kráľovho celoživotného priateľa a jedného z jeho spoľahlivých poradcov, mi otec vybral za manžela. Škoda, že ja som si Haydona nevybrala. Nevydám sa zaňho. Nikdy. „Prečo by som sa mala usmievať?“

„Nie každý má narodeninovú oslavu v záhrade paláca.“

Presunula som pohľad na Jenny. „Myslíte si, že dnes ide iba o mňa?“

Nevšímala si moju otázku, mlčky mi vložila do kabelky rúž a zopár ďalších drobností. Jenny ma obliekala a upravovala hádam odjakživa. Vedela, čo si myslím o Claringdonskom paláci, záhradných oslavách a potľapkávaní po pleciach s členmi kráľovskej rodiny a aristokraciou. „Pokúste sa zabaviť.“

Prišla moja sekretárka Kim. Vyzerala rovnako formálne ako vždy, nízka postava, upätý sivý nohavicový kostým, červené vlasy zopnuté sponou tesne nad šijou. Nedbala som na jej veľavravný pohľad. „Auto už čaká.“

„Ďakujem.“ Nadýchla som sa a zbierala odvahu na popoludnie. Vzala som si kabelku od Jenny. „A telefón?“

„V bočnom vrecku.“

Vďačne som jej kývla a vyšla z bytu s Kim v päťách. „Ako dlho tam musím vydržať?“ opýtala som sa. Obišli sme obrovskú galériu v mojom domove v Kellingtonskom paláci, jednej z oficiálnych rezidencií v centre Londýna. Spletitý a oslnivý interiér je vskutku hodný kráľovského paláca. Cestou som prechádzala pohľadom po portrétoch svojich predkov, všetci náležite oblečení, všetci s prísnyim výrazom. Jedného dňa sem zavesia aj môj portrét, nepochybne budem vyzeráť rovnako kráľovsky ako oni. Ibaže ten môj bude ilúzia. Lož.

„Myslíte, ako dlho máte ostať na svojej narodeninovej oslave?“ zopakovala Kim pobavene. „Podľa mňa až do konca.“

Vystrúhala som grimasu. „Skvelé.“

„A čo sa týka tej piatkovej noci...“ pokračovala.

„Čo s ňou?“

„Ide o tú nerozvážnosť s istým bankárom.“

Usmiala som sa. Na tú nerozvážnosť som veru ešte nezabudla. Gerry Rush, prezident najväčšej britskej banky. Štyridsiatnik, ele-

gantný a ozaj chutný. „A?“ pozrela som na Kim. Zastali sme pri veľkom schodisku.

Zovrela pery. „Je ženatý.“

„Žijú oddelene,“ odvetila som. Vybavila som si článok, ktorý pred pár týždňami vyšiel v nejakom bulvárnom plátku.

Kim mi strčila pod nos noviny. Dívala som sa na fotku Gerryho Rusha, ktorého držala za rameno akási žena. Jeho manželka. „Kedy to nafotili?“

„Vo štvrtok. Očividne sa udobrili.“

Položila som si ruku na hrud', na tvár mi vystúpili kropaje studeného potu. „Panebože,“ vydýchla som. „Ten sviniar. To mi nepovedal.“

Kim mi poľapkala jemnou vreckovkou po lícach. „Ako inak.“

„Vedia o tom médiá?“ Ak áno, potom to vie aj otec a to znamená bolesť hlavy, ktorú mi naozaj netreba. A zrejme vie aj to, že ten podvodník zatiaľ usilovne pracoval na vzťahu so svojou ženuškou.

„Felix sa o to postaral.“

Napätie zo mňa čiastočne opadlo, v duchu som ďakovala vedúcemu oddelenia komunikácie v Kellingtonskom paláci. Aj on bude nado mnou ohrňat nos. Ako vždy. „Takže sa bolo o čo postarať?“

„Zopár fotiek.“

„Kde k nim prišli?“

„Zrejme vás sledovali cestou z opery.“ Kim našpúlila pery. „Nuž, Adeline, nečudujem sa. Dve autá naraz opustia parkovisko pri rovnakej budove a zamieria do rovnakého hotela?“

„To bol jeho nápad.“

„Určite vás musel dlho presviedčať.“ Siahla do tašky a čosi z nej vytiahla. „Je to aj v *Hello*. Oveľa decentnejšie, no nie?“ Kim mi natrčila luxusný časopis, na ktorého titulke som sa vynímala. Na fotke som vystupovala z auta pred operou, výhľad na mňa zabláňal môj vodič a šéf ochranky Damon. Titulok hlásal: „*Požehnaná krásou, štýlom a kráľovským titulom. Aké je v skutočnosti byť princeznou Adeline? My vám to povieme!*“ Prevrátila som oči a prelistovala na dvojstránku, kde rozoberali detaily môjho života. Ako sa len mýlili! Bezstarostný?

Vzrušujúci? Naplnený? Prudko som zavrela časopis, vrátila ho Kim a zišla do vstupnej haly. „Aspoň v niečom majú pravdu, naozaj som mala úžasné šaty.“

„Stavím sa, že tak vyzerali aj na podlahe v hotelovej izbe Gerryho Rusha.“

„Vtipné,“ poznamenala som. Vkročila som na mozaikové dlaždice vo vstupnej hale a kývla Damonovi, ktorý už čakal pri dverách. Prikývol, ako vždy. Tradičný čierny oblek vymenil za oblek námorníckej modrej farby. „Vari niekam ideme?“ opýtala som sa vážne a vynútila si tak od neho zdržanlivý úsmev.

„Všetko najlepšie k narodeninám, madam.“ Jeho hlboký barytón na mňa účinkoval rovnako ako vždy. Upokojil ma. Uvoľnil. Damon bol mojím vodičom a šéfom osobnej ochranky už desať rokov, patrilo mu. Našťastie som si ho obľúbila, inak by som ho neznášala a jeho ustavičná prítomnosť by ma obťažovala.

„Ďakujem, Damon. Ako sa má vaša pôvabná manželka?“

„Veľmi dobre. Ďakujem za opýtanie, madam.“

„To rada počujem. Teraz hor sa do toho trápenia, dobre?“

„Azda to nebude až také zlé,“ ozvala sa Kim a strčila si časopis do kabelky. Zasmiala som sa na jej poznámke, napokon, práve ona to vedela najlepšie. Vystrela som pleciami a zamierila k dverám. Sklonila som hlavu a skontrolovala si výstrih... prihlboký. Damon mi otvoril dvere a nechal ma prejsť. „Ďakujem, Damon,“ povedala som a hneď aj zastala, pretože sa mi niekto postavil do cesty.

„Všetko najlepšie, Addy.“ Eddie sa na mňa usmieval, v ruke kytica bielych ruží.

„Eddie!“ Na brata som sa doslova hodila. „Ty tajnostkár! Nehovoril si, že prídeš domov.“

So smiechom sa so mnou zakrútil na schodoch do Kellingtonského paláca. „Len sa neteš.“ Postavil ma na nohy a pohoršene si ma obzrel. „Nekúpil som ti darček.“

„To nič,“ vyhlásila som a pozrela sa na Damona. „Vy ste o tom vedeli?“ Môj ochrankár mykol pleciami, ruku mal stále na kľúčke. Otočila som sa ku Kim. „A vy?“

„Volal minulý týždeň.“ Začala ťukať do mobilu, a tak som sa vrátila k milovanému Eddiemu, mladšiemu zo svojich dvoch starších bratov. Svojmu záchrancovi. Jedinému človeku, ktorý mi rozumel. Vojenská uniforma mu pristala, zelený baret mu dokonale sedel. Sčasti som mu závidela, že slúži našej krajine. Isteže, bolo to odo mňa hlúpe, no aspoň na deväť mesiacov, ktoré strávil na misii, unikol to-muto cirkusu.

„Ide sa na oslavu,“ vyhlásil Eddie a hodil svoju tašku a moje kvety k dverám. Olive, jedna z mojich pomocníčok, ich zachytila, inak by sa rozplásli na zemi.

„Do paláca?“ zašomrala som. Jeho nadšenie na mňa vôbec neza-pôsobilo.

„Budeme sa nalievať šampanským a usmievať sa. Zúčastním sa na tom aj ja, takže to bude väčšia zábava.“ Lieskovooreškové oči sa mu šibalsky zaleskli. To bude jeho darček pre mňa. Trocha zábavy.

Môj narodeninový deň sa práve ohromne zlepšil. S Eddiem som mohla rátať za každých okolností. Kim, o ktorej služby sa delím s Ed-diem, zhrozene prevrátila oči. Usmiala som sa. Len čo nasadneme do auta, zatelefonuje Felixovi. Ten úbožiak mal plné ruky práce, aj keď som bola doma sama. No keď sa ku mne pripojí Eddie, pôjde si zodrať nohy v povestných talianskych mokasínach, len aby ostala naša krá-lovská povesť bez poškvvrny.

„Radšej poďme, lebo kráľ po nás pošle svojich pätolizačov.“ Za-kvačila som sa Eddiemu o rameno a kráčala s ním k mercedesu.

„Predpokladám, že Davenport už volal, madam,“ informoval ma Damon. Podržel nám dvere na aute.

„Aké prekvapenie,“ podotkol Eddie a priateľsky buchol Damona do pleca. „Je ten otravný chlap stále taký otravný?“

Zasmiala som sa. Major Davenport, kráľov osobný tajomník, bol stará škola, presne ako kráľ. Ja som bola tŕňom v jeho päte, Eddie skôr blchou v kožuchu. Zato náš starší brat John je z troch kráľových potomkov hotový svätec. Rifolez. Právoplatný dedič trónu a dokonalý princ.

„Povedal by som, že áno, pane,“ odvetil Damon sucho. Nasadli sme do auta. Vďačne som sa na svojho vodiča usmiala a on zavrel

dvere. Kráľovský život som neznášala, zato svoj personál som zbožňovala. Na rozdiel od otcovej suity pomocníkov, poradcov a sluhov tí moji nie sú prudérni, staromódni, škrobení ani nafúkaní táraji. Aká-taká útecha v tomto obmedzenom svete, zvlášť vzhľadom na moje očividné nedostatky. Usmiala som sa a pritúlila sa k bratovi. Veľmi sa mi uľavilo, že prišiel domov a zlepšil mi náladu.

Všetko najlepšie, Adeline.

---

2. KAPITOLA

Ulice pred bránami Claringdonského paláca sa hemžili ľuďmi. Zátarasý, ktoré ich držali na uzde, strážiła metropolitná polícia. Blesky fotoaparátov dokazovali, že médiá vyrazili na lov. Damon spomalil a ja som začula, ako skandujú moje meno a blahoželajú mi k narodeninám.

„Majú ťa radi,“ poznamenal Eddie nežne, akoby mi pripomínal, že aspoň niekto na tomto svete ma zbožňuje, lebo rodina – okrem tohto konkrétneho člena – určite nie.

„Aj teba,“ usmiala som sa naňho. Brata však mala rada nielen verejnosť, ale aj rodina. Na rozdiel odo mňa. Slúžil predsa v armáde, robil niečo užitočné. „Damon, zastavte.“

„Madam?“ zaletel neistým pohľadom do zrkadla.

„Zastavte,“ zopakovala som oveľa hlasnejšie. „Rada by som vyšla medzi ľudí.“

„Ale to nie je na programe, madam.“

Ovládla som sa a nezagúľala očami. „Mám narodeniny. Ľudia sa tu zhromaždili v nádeji, že ma uvidia, a ja ich nechcem sklamať.“

Eddie mlčal, vedel, že si urobím po svojom, a Damon, hoci nedobrovoľne, spomalil, až napokon zastal pred zavretými bránami. Čakala som, kým vystúpi a otvorí mi dvere, ruku mal na slúchadle v uchu a informoval ľudí v autách za nami o zmene plánu. „Ideš?“ opýtala som sa Eddieho.

„Budeme meškať. Kráľa to nenadchne.“

„Meškanie alebo to, že som zastavila, aby som pozdravila pár gratulantov?“

„Oboje.“

Naoko vystrašene som vypeštila oči. „Obesí ma, utopí alebo rozštvrtí?“

„Ha-ha.“

Usmiala som sa, vystúpila a uhladila si šaty. Kim sa už ku mne hnala. „Madam, toto nie je súčasť...“

„Viem,“ odbila som ju a otočila sa k ľuďom. Ešte väčšmi jasali, keď som prešla k neďalekému zábradliu. Hádzali mi kvety, úctivo skláňali hlavy. Zastala som pri dievčatku, ktoré sa vyšplhalo na bariéru, aby za ňu dovidelo. Držalo kyticu sedmokrások a na tvári mu hral obrovský úsmev. „Tie sú pre mňa?“ opýtala som sa a ukázala na kvety. Vzrušene prikývlo a natiahol ku mne ruku. S úsmevom som kvety prijala a priložila si ich k nosu. „Sú nádherné.“

„Všetko najlepšie k narodeninám, princezná,“ zaštebotalo dievčatko a zopár ľudí sa zasmialo.

„Ó, ďakujem.“

„Aj ja mám narodeniny.“

„Naozaj?“ Zrkadlila som jej nadšenie. Mama ju zložila z kovového zábradlia a postavila na nohy. Čupla som si pred ňou, aby sme mali oči v rovnakej výške. „Tak potom aj tebe všetko najlepšie k narodeninám. Ako sa voláš?“

„Clara.“

„A koľko máš dnes rokov, Clara?“

Bučľatými rúčkami zovrela kovové tyče a priložila k nim tvár. „Šesť, a keď vyrastiem, budem princezná, presne ako ty.“

Naoko prekvapene som otvorila ústa. „Páni! Bude z teba krásna princezná. Budeš žiť na zámku alebo v paláci?“

„V paláci,“ odvetila bez váhania. „A budem taká pekná ako ty. Ale ja mám biele vlasy a ty hnedé. A modré oči a ty hnedé. Budem tam čakať na svojho princa.“

„Aj ja, zlatko.“ Usmiala som sa na jej naivnú tváričku. „Aj ja.“

„Kde je tvoj princ?“ opýtala sa.

Predstavila som si Haydona Sampsona, muža, ktorému ma sľúbili. On však rozhodne nebol môj princ. „Ide tadiaľto na ušľachtilom tátošovi,“ uistila som ju a možno aj seba. Pozrela som si na zápästie a na okamih som sa zamyslela. Ale iba na okamih. Stiahla som si strieborný náramok a podala jej ho cez kovové mreže. „Všetko najlepšie, Clara.“

Modrými očkami civela na náramok, otvorila ústočká. Potom mi rýchlo vzala náramok z ruky, aby som si to náhodou nerozmyslela. „Clara,“ napomenula ju matka.

„To je v poriadku,“ upokojila som ju. Dívala som sa za Clarou, ktorá vystrelila, kľučkovala pomedzi ľudí a vzrušene kričala na otca. Sledovala som, ako si voľne beží. Vzápätí som presunula pohľad na mreže pred sebou, ktoré mohli byť pokojne väzením. Pripomínali mi, že som všetko možné, len nie slobodná. Pomaly som vstala, nahodila úsmev a vybrala sa k autu.

* * *

V Claringdone nás správca kráľovskej domácnosti Sid uviedol do obývačky, kde sa všetci zišli a čakali na nás. Až potom spolu slávnostne prejdeme do záhrady ako jednotná, mocná kráľovská rodina, ktorou sme. Alebo by sme mali byť. Otec sa tváril rozčúlene, major Davenport vyzeral rovnako nespokojne. V kúte sľkal vodu kráľov osobný lekár, ktorý bol vždy nablízku. Doktor Goodridge, nízky, zavalitý, v neforných oblekoch, večne s čiernou koženou lekárskou taškou v ruke, sa od kráľa nevzdialil ani na okamih.

Nedbala som na otcovu nespokojnosť a zamierila priamo k Matilde, sesternici a dcére otcovej sestry Victorie. „Máš problém,“ zašepkala mi do ucha, keď ma objala.

„Obohraná pesnička,“ odvetila som a prešla k jej rodičom, vojvodovi a vojvodkyni zo Sussexu. Ani jeden z nich mi nezablahoželal k narodeninám. „Rada ťa vidím, Victoria,“ rozplývala som sa a nadšene tetu objala, potom som prešla k strýkovi. „Aj teba, Phillip.“

„Vyzeráš... pôvabne,“ povedala Victoria nepresvedčivo, zatiaľ čo mi Phillip so zdesením triasol ruku.

Milo som sa usmiala. Aj ja som sa tvárila naoko vľúdne. „Ďakujem, že ste prišli.“

„Adeline,“ pristúpil ku mne otcov mladší brat Stephan. Naňho som sa usmiala úprimne.

„Strýko Stephan.“ Hodila som sa tomuto vysokému, chudému mužovi okolo krku. „Bolo to zlé?“

„Myslíš znášať prítomnosť kráľa v očakávaní príchodu cteného hosťa? Vskutku úchvatný zážitok, miláčik.“

Zasmiala som sa a odtiahla sa od svojho obľúbeného strýka. Narovnal som mu okrúhle okuliare. „Ďakujem, že si prišiel.“

„Tridsiatku svojej netere by som si nedal ujsť ani za svet. Dokonca vydržím aj tento cirkus. Buď vďačná.“

„Veď som.“ Pozdravila som sa s jeho manželkou Sarah a pobožkala ju na bledé líca. Poslušne stála po jeho boku, hoci ich manželstvo je iba fraška – len pre verejnosť. Sexuálna orientácia strýka Stephana bola jedným z najlepšie strážených tajomstiev Anglicka. „Hoci pochybujem, že tým cteným hosťom som ja.“ Ukázala som na druhú stranu miestnosti, kde sa všetci zhŕkli okolo kráľa a Eddieho. Aj jeho príchod si zaslúžil oslavu a rozhodne ma to netrápilo. Aspoň sa pozornosť nezameria len na mňa. „Podplukovník Lockhart,“ oznámil otec a veľkými rukami zovrel Eddiemu ramená. „Chlapče, som na teba hrdý.“

Eddie sa vyhrieval v otcovom zriedkavom prejave náklonnosti a so žiarivým úsmevom zasalutoval. „Ďakujem, vaše veličenstvo.“

Otec sa nahlas zasmial a predstavil ho ostatným rodinným príslušníkom. „Ako jeho starý otec, otec a starší brat aj Edward je teraz dôstojníkom kráľovského námorníctva, elita elity.“

Všetci sme zatlieskali. Strýko Stephan mi zašepkal do ucha: „Všimla si si, že mňa nespomenul? Svojmu drahému bratovi, mocnému kráľovi tejto prosperujúcej krajiny, nestojím ani za pohľad. Starý bláznivý homofób.“

Usmiala som sa a nežne sa naňho pozrela. Chudák strýko Stephan musel žiť v klamstve, aby nepodkopal stabilitu monarchie. „Uteč,“ navrhla som mu, nie po prvý raz.

„Aby som prišiel o mesačnú apanáž?“ odfrkol nespokojne. „Z omrvínek, ktoré kráľ rozhadzuje, človek sotva vyžije. Navyše, zadarmo žijem v luxuse a moja žena sa už dávno nepokúša vzrušiť ma. Budem sa ďalej tajne zakrádať a zamestnávať svoje oddelenie komunikácie. Už len pre tú zábavu.“

„Ty si teda darebák, strýko Stephan.“

„To hovorí tá pravá, drahá neter. Tá pravá.“

Usmiala som sa. Strýka Stephana som zbožňovala. Rozumel mi. Sledovala som rozruch, ktorý robil otec okolo Eddieho, no tešila som sa s ním. Kráľovým obľúbencom bol odjakživa John, verný, spoľahlivý a svedomitý, dokonalý dedič jeho predraženého trónu. Oženil sa so ženou, ktorú mu určili, s nádherne poddajnou Helen. Eddie je náhradník následníka trónu a ja som náhradníčka náhradníka a tá, o ktorej otec otvorene vyhlasuje, že dúfa, že sa na ňu nikdy nebude musieť spoliehať.

Odkedy Eddie vstúpil do námorníctva, problémy sa mu vyhýbali, ja som však nič také nemala.

„A oslávenkyňa.“ Kráľ prešiel ku mne. Na šerpe na obleku sa mu ligotali početné metále.

„Otec,“ vydýchla som. Jeho pohoršený pohľad na moje šaty som prešla bez povšimnutia. Mierne som sa uklonila a on ma vzal do náručia. „Ideš neskoro,“ zašepkal mi do ucha. „A čo tá nezmyselná zastávka?“

Očami som vyhládala sira Dona, kráľovho hlavného poradcu a lorda Chamberlaina. Bral svoju prácu veľmi vážne, informoval kráľa o... všetkom. „Novinky sem prenikajú rýchlosťou blesku,“ konštatovala som popod nos. Neprekvapilo ma, že sir Don na mňa gánil. „Vaše veličenstvo, verejnosť by možno uvítala občasnú improvizovanú zastávku.“

„Adeline, neskúšaj moju trpezlivosť.“

Nebrala som kráľovo opovrhnutie na vedomie a vylúdila som faľošný úsmev, pripravená čeliť hosťom pozvaným na oslavu mojej tridsiatky. Tvrdla som tu už dvadsať minút a k šampanskému som ani len neprivoňala.

Ako zvyčajne, zhromaždili sme sa pri francúzskych dverách, ktoré viedli do záhrady s udržiavanými kríkmi, so zurčiacimi fontánkami a s trávnikmi, ktoré akoby namaľoval umelec, ani stebielko trávy netrčalo nesprávnym smerom. Celý palác vyzeral dokonale, presne ako kráľovská rodina.

Nadýchla som sa, vycerila zuby a vystrela plecيا. Dvere sa otvorili a ľudia, z ktorých som väčšinu ani nepoznala, nás privítali potleskom a úsmevmi. Otec s mamou im odpovedali. Stáli sme vo dverách ako zomknutá rodina a dopriali ľuďom pár minút na obdiv.

Len čo sa otec pohol, oddelila som sa od nich a uchmatla si pohár šampanského z najbližšieho podnosu. „Už ti to tu lezie na nervy?“ opýtal sa Eddie. Zložil si zelený baret a uhladil si vlasy. Ja jediná z nás troch som zdedila mamine španielske črty. John mal otcove bledé vlasy a modré oči a Eddie sa s tmavými blond vlasmi a liesko-voorieškovými očami nachádzal niekde medzi kráľom a kráľovnou manželkou.

„Pekná fraška, no nie?“ Sfkala som šampanské a sledovala, ako sa členovia našej rodiny rozprchlili rozličnými smermi. Zaraz ich obklopili hostia, ktorí umierali od túžby zasypať kráľovskú rodinu komplimentmi a pochvalami. V duchu som sa zasmiala. Keď ide o lezenie do kráľovského zadku, odrazu sú všetci monarchisti, najlepší z najlepších. Tu sa nenájdu nijakí odporcovia. Kdeže. Tých bastardov sme si držali od tela. Hoci ma tešilo, že pokiaľ ide o mňa, ich odpor je výrazne menší.

Ukázala som pohárom šampanského na trávnik, kde môj homosexuálny strýko Stephan spôsobne stál pri manželke a konverzoval s hosťami. „Kráľov brat je gej,“ povedala som Eddiemu. „Jeho manželstvo bez lásky je len divadielko.“ Prešla som na vysmiatu tetu Victoriu a strýka Phillipa. „Teta Victoria a strýko Phillip, skvelí vojvodovia zo Sussexu, sa sotva dokážu na seba pozrieť, nieto sa ešte rozprávať. A potom je tu náš úžasný brat, dokonalý princ John a jeho dokonalá manželka princezná Helen, ktorí majú všetky predpoklady na to, aby sa stali následníkmi trónu. Okrem jedného.“

„Čoho?“ spýtal sa Eddie s úprimným záujmom.

„Sú svoji osem rokov a dediča nikde.“

Eddie sa zasmial. „Myslíš si, že náš brat strieľa naprázdno?“

„Nuž, až taký dokonalý asi nie je,“ podotkla som. Kývla som sluhovi a vymenila si prázdny pohár za plný.

„Kto nie je dokonalý?“ pridala sa k nám Matilda. Všetci traja, najnormálnejšia trojica z celej rodiny, sme stáli a srkali šampanské.

„Dedič sa ešte nepostaral o vlastného dediča,“ zhodnotila som ponad pohár.

„Adeline sa domnieva, že strieľa naprázdno,“ dodal Eddie a pozrel sa na brata, ktorý v krátkom saku, nohaviciach, so šerpou okolo pása a s čiernym motýlikom vyzeral mimoriadne oficiálne.

„Adeline je vedľa ako jedľa,“ kontrovala Matilda. Hneď si získala našu pozornosť. „Počula som mamu hovoriť s kráľom. Zdá sa, že čoskoro sa dočkáte netere alebo synovca,“ uškrnula sa.

„Je tehotná?“ začudovala som sa a odtiahla si pohár od úst. Matilda prikývla. „Pekné od nich, že sa podelili s novinkou. Kedy nám to plánovali povedať?“ Sotva som to dopovedala, otec požiadaval hostí o pozornosť a ja som si bola načístim, že sa mi nechystá zablahoželať k narodeninám.

„Žeby teraz?“ nadškrtol Eddie a usmial sa na mňa.

„Najprv mi ukradneš všetku pozornosť a teraz toto?“ naoko som sa zamračila. Eddie mi ovinul ruku okolo pliec a pobozkal ma na spánok. „Kedy sa naozaj zabavíme?“

„Trpezlivosť, princeznička,“ tíšil ma. „Najprv povinnosti.“

Vypočuli sme si kráľov prejav hodný prvej ceny. Vyjadroval vďačnosť za takú nádhernú rodinu, ktorá ho podporuje vo vláde Anglicku, a tak ďalej, rovnaké otrepané frázy. Až potom oznámil vzrušujúcu novinku o prírastku do monarchie. Johnova manželka si hladila brucho a usmievala sa na môjho brata. Odjakživa prahla po moci. S ďalším následníkom trónu pod srdcom sa bude priam vznášať. Zároveň to znamenalo, že sme sa s Eddiem posunuli o jedno miesto nižšie. Nuž, nech to para tlačí.

„Najdrahší braček, trón sa ti zase o kúsok vzdialil,“ zašepkala som Eddiemu do ucha. Matilda sa rozosmiala, rovnako ako brat. „Čo je?“

opýtala som sa nevinne a našpúlila ústa. „Netúžiš byť jedného dňa kráľom?“

„Asi tak, ako ty kráľovnou,“ zachechtal sa. Nasadil si zelený baret a prešiel cez trávnik k matke.

„Vy dvaja ste hrozni,“ štuchla ma Matilda plecom. Nieko upútal môj pohľad. Spoznala som ho, no dôvod jeho návštevy mi bol záhadou. „Dobre vidím? Je to Josh Jameson?“ opýtala som sa Matildy a nenápadne kývla hlavou jeho smerom.

„Myslíš toho herca? Toho sexi amerického herca?“ Naťahovala krk, aby naňho lepšie dovidela, vzápätí zalapala po dychu. „Och, doparoma, je to on. Čo tu robí?“

„Netuším,“ povedala som potichu a posunula sa doprava, aby som mala lepší výhľad. Nadýchla som sa a rozochvene vydýchla. Páni, naživo bol ešte očarujúcejší. Nenachádzala som slová. Žiarivé modré oči, z ktorých vyžarovalo šibalstvo a sex, nedbalý účes a strnisko. Bezchybne drsný a nebezpečne pekný. Josh Jameson. Vzdychla som, usmiala sa sama pre seba a užívala si ten rozkošný pohľad. Nedávno ho zvolili za najsexi muža planéty a získal aj Oscara. Predstavoval stelesnenie dokonalého muža, zhmotnenie snov každej ženy. Hollywoodsky chlapec z plagátov. *Boh*. No pre mňa je zakázaný. Začať si s najsexi mužom planéty by znamenalo prekročiť všetky hranice. Typické. Nevdojak som našpúlila pery a popri obdivovaní jeho driečnej postavy som v duchu preklínala svoj kráľovský pôvod. Potom sa pozrel mojím smerom a pohľady sa nám stretli. Rýchlo som sa odvrátila, mierne prekvapená iskrou v jeho očiach. Čo tu robí?

„Čoskoro má v Londýne premiéru nového filmu,“ zauvažovala Matilda a hodila si do úst chuťovku. „Čítala som o tom v časopise.“

„Ale prečo je tu? Na mojej narodeninovej oslave?“

Neodpovedala, len vypeštila oči. „Panebože. Adeline, ide k nám.“

„Naozaj?“ Nevdojak som sa vystrela, narovнала všetky napäté svaly. „Načo by sem chodil?“ Tvár a telo Josha Jamesona zdobili milióny billboardov a časopisov po celom svete, bol známy ako plejboj a teraz je tu? Osobne? S výzorom drsného elegána v obleku? Na mojej záhradnej narodeninovej oslave?

Napriek vzrastajúcej nervozite som nenáhľivo rozťahla červené pery do úsmevu. Josh Jameson. No páni!

„Vaša výsosť.“ Drsný americký prízvuk mi prenikol do vriacej krvi a zamieril priamo do epicentra. A nemyslím tým srdce, hoci aj to mi divoko búšilo. Vzrušenie ma doslova zelektrizovalo. *Vaša výsosť.* Tieto slová ma ešte nikdy tak nerozpálili. Vždy ma prepadlo skôr nutkanie vraziť ich späť do hrdla tomu, kto ma tak oslovil. Nie však dnes. Pomaly som sa otočila a spýtavým naklonením hlavy mu naznačila, že by sa mal predstaviť. Samozrejme, vedela som, s kým mám tú česť, no nechcela som mu to dať najavo.

„Josh Jameson,“ obdaril ma významným, oslnivým úsmevom s náznakom drzosti. Kto by ho nepoznal, však?

Úškrn som vôbec neskrývala. „Aké potešenie, pán Jameson. Prosím, formality hodme za hlavu. Volajte ma Adeline.“ Také klamstvo. Formality boli, naopak, nevyhnutné, ako dosvedčoval aj Matildin šokovaný pohľad. Pravda však bola, že som chcela počuť, ako vysloví moje meno s tým úžasným drsným, ťahavým americkým prízvukom.

„Adeline..“ vyriekol zamyslene. Krv v mojich žilách dosiahla bod varu. Nesklamal ma. Pre Kristove rany. „Všetko najlepšie k narodeninám.“

Zhlboka som sa nadýchla a pásala si oči na vysokom, štíhľom tele. Trojdielny oblek priam kričal, že je šitý na mieru, a topánky mal nepochybne vyrobené ručne. Nemusel sa namáhať, aby vyzeral dobre. Z náprsného vrečka mu vytŕčala bledoružová vreckovka, nie úhľadne zložená, skôr akoby si ju doň zastrčil na poslednú chvíľu. Pôsobil dokonale drsne, šaty uhladené, no tvár nie. Panebože, bol na zjedenie.

Z obdivu ma vytrhlo štuchnutie do lakťa. Otočila som sa k Matilde, spýtavo na mňa civela. Zaraz som sa spamätala a zdvihla zrak. Pristihla som Josha Jamesona, ako si ma zblízka obzerá, nepochybne si môj pohľad užíval. Odkašľala som si a namierila pohár na svoju sesternicu. „Pán Jameson, predstavujem vám jej kráľovskú výsosť, vojvodkyňu z Kentu.“

„Teší ma, pán Jameson,“ zapriadla Matilda. „Volajte ma Matilda,“ dodala sarkasticky. Úkosom som na ňu pozrela.

„Potešenie je na mojej strane,“ usmial sa Jameson. Znova ten veľavravný úsmev. Trochu to preháňal.

„Akým zázrakom ste sa ocitli na mojej narodeninovej oslave?“ opýtala som sa naoko ľahostajne, usilovala som sa o nezaujatý tón.

„Kedysi dávno slúžil otec s kráľom v Iraku.“

„Ste Američan.“

„Doriti, fakt,“ odsekol a potlačil drzý úsmev. Pobúrilo ma to aj ohromilo. „Vy Briti a my Yankeeovia sme stáli na rovnakej strane, madam.“

„Viem.“ Dramaticky som prevrátila oči, preháňalo sa mnou čosi divoké a elektrizujúce. Zanaďával. V prítomnosti člena kráľovskej rodiny sa nepoužívajú vulgarizmy.

„Otec je teraz senátorom.“ Ukázal kamsi ku kráľovi, ktorý sa rozprával so zavalitým mužom v čiernom smokingu. „Bol práve v meste a kráľovi napadlo, že by sme sa k nemu a jeho nádhernej rodine dnes radi pridali.“

„Vskutku milé,“ podotkla som. „Takže ste prišli bez pozvania?“

„Nuž,“ mykol plecami, „nikto so zdravým rozumom by neprepásol príležitosť stretnúť sa s krásnou anglickou princeznou Adeline. Musím povedať, vaša výsosť, že fotografie vás ani zďaleka nevystihujú.“

Len tak-tak som sa zdržala, aby som nevypleštila oči a zachovala pokoj. „Zásah,“ zašomrala som, potláčajúc žiadostivosť. Nadvihla som pohár a usmiala sa. „Dúfam, že sa skvele bavíte.“

„Isteže. A vy?“

„Je to čoraz lepšie.“ Pomaly som srkala šampanské, fascinovaná iskrou v jeho modrých očiach.

S úsmevom sa poobzeral. „Sme si dosť podobní, nemyslíte?“

„A v čom?“

„Pôsobíte veľmi zanietené.“

„Naozaj?“

„Áno,“ vyzývavo sa usmial. „Rovnako ako ja.“

„Zaujímavé.“

„Zdá sa, že viete, čo chcete.“

„Nevravte.“

„Rád sa bavím.“

„Aj ja, pán Jameson. Aj... ja.“

„Taká partia je ako dar z nebies.“

Pousmiala som sa, vycítila som Matildino zúfalstvo z tohto škandalózneho dvojzmyselného slovného súboja. Plánovala som vyhrať. „Snívajte ďalej, pán Jameson.“

„Alebo možno vy, vaša výsosť.“ Josh ma oslnil šviháckym úsmevom a ja som si zahanbene pripustila, že ovládať sa ma stojí čoraz viac námahy. Urobila som teda to najlepšie, čo sa v tejto situácii dalo, a unikla z dusivej prítomnosti pána Jamesona skôr, ako sa strápnim a začnem slintať. „Ospravedlňte ma.“ Rovnomerne klásť jednu nohu pred druhú bolo oveľa ťažšie, než som čakala. „Tešilo ma, pán Jameson.“ V duchu som zagánila sama na seba za taký úbohý výber slov. Tešilo ma?

„Podobne,“ poznamenal a otočil sa, keď som ho míňala. Na okamih sa nám znova stretli pohľady, ten jeho hraničil so samolúbosťou.

Doriti. Zamierila som k mame a cestou som v duchu kliala ako pohonič.

„Si nervózna, Adeline?“ opýtala sa Matilda a neodpustila si ďalší štuchanec do boka.

Potiahla som nosom a vystrela sa. „Neviem, o čom hovoríš.“

Tlmene sa zachichotala. „Nikdy by mi nenapadlo, že sa toho dňa dožijem.“

„Nedožila si sa.“ Žiarivo som sa usmiala na mamu, ktorá ma privítala s otvorenou náručou.

„Adeline, miláčik, ako si užívaš oslavu?“ Španielskeho prízvuku sa už takmer celkom zbavila, prekryl ho afekt, ktorý jej vnútili, odkedy pristúpila na sobáš s mojím otcom. Nepodarilo sa im však potlačiť jej lásku k elegancii a životnú energiu, ktoré sa zrkadlili vo mne. Mala by ich vidieť, keďže som ich zdedila po nej, ale, prirodzene, nemohla sa z toho otvorene tešiť. Jej úsmev mi však prezradil, že môj výber šiat na dnešnú udalosť tajne schvaľuje.

„Skvele, mami.“ Pritisla som si líce na jej a obzrela sa. Josh Jameson znova zachytil môj pohľad a žmurkol na mňa. Páni, ten chlap na mňa